

IV

BĂTRÎNUL PORFIRIE PĂRINTE DUHOVNICESC ȘI PEDAGOG

*Mă rog mereu ca fiii mei duhovnicești
să Îl iubească pe Dumnezeu, Care este
totul, ca să ne învrednicească să intrăm
în Biserica Sa pămîntească nezidită. Fi-
indcă de aici trebuie să începem.*

Ieromonahul Porfirie
(din «Testamentul duhovnicesc»).

*Am ieșit afară în zori să privesc
Marea Egee și să-i simt mireasma...*

Bătrînul Porfirie

Văzîndu-l prima dată pe Părintele Porfirie, întins pe pat, în mica sa chilie, aveai senzația că pășești în altă lume, simțîndu-te transportat în lumea străveche a Profetilor din Vechiul Testament și în același timp trăind o stare de pace și netulburare. Apoi îți aduceai aminte întîmplări și scene ca acelea descrise în viața Sfîntului Antonie, văzînd chiar în fața ta chipul unui Bătrîn biblic, al unui „stareț”, al unui înțelept prin experiența dobîndită și al unui om binecuvîntat cu darul «paternității duhovnicești».

Părintele Porfirie era un adevărat părinte duhovnicesc ajuns la o înaltă măsură a duhovniciei. Tocmai de aceea lucra atît ca pedagog cît și ca sfătuitor al credincioșilor. Metoda pedagogică pe care o aplica se întemeia pe funcția paternității duhovnicești, fiind vorba, de fapt, de pedagogia Părinților Bisericii, așa cum s-a păstrat pînă în zilele noastre, în cadrul tradiției bisericești isihaste și filocalice.

Așa cum am spus mai sus, Cuviosul Simeon Noul Teolog socotea că părintele duhovnicesc este însăși prezența vie a lui Hristos, fiind totodată un om desăvîrșit, renăscut întru Hristos și o vatră a focului celui dumnezeiesc în lume. Părintele duhovnicesc este socotit a fi prototipul pedagogului. Părintele Porfirie a fost și conti-

nuă a fi și astăzi un sfătuitor exemplar al tinerilor, dar și al oamenilor de orice vîrstă și, mai ales, al părinților.

Ca părinte duhovnicesc, Bătrînul Porfirie era una dintre persoanele cele mai însemnate din familia duhovnicească a Bisericii creștine, fiind legat de fiii săi duhovnicești printr-o dumnezeiască legătură părintească. Părintele nutrea față de toți o iubire deplină și desăvîrșită, avînd deja în sine desăvîrșire duhovnicească și sfințenie. Prin sfaturi duhovnicești, adică în chip tainic și duhovnicesc, își ajuta fiii duhovnicești „să se nască” și „să renască”, prin citirea Evangheliei. În Părintele Porfirie se împlinea cuvîntul apostolic: *„Căci de ați avea zeci de mii de învățători în Hristos, totuși nu aveți mulți părinți. Căci eu v-am născut prin Evanghelie în Iisus Hristos”* (I Corinteni 4, 15).

Învățătura duhovnicească a Părintelui Porfirie este un dar primit de la Sfîntul Duh, fiind strîns legat de întreaga personalitate a unui părinte duhovnicesc. În primul rînd depinde de maturitatea sa duhovnicească și emoțională, de „înțelepciunea sa duhovnicească și pedagogică” și în mai mică măsură de ceea ce lumea socotește a fi experiența psihologică și pregătirea în domeniul pedagogiei.

Într-adevăr, Cuviosul Porfirie era un părinte duhovnicesc și un învățător exemplar. Lucrarea sa de învățător decurgea firesc din darul Sfîntului Duh. De aceea era o lucrare tainică, ce nu provenea „din știința învățaturii omenești”, fiind îndrumată de puterea „*înțelepciunii învățătorului celui lăuntric*”²⁵.

Așa cum am spus mai sus, Cuviosul Porfirie avea o personalitate desăvîrșită, împodobită de nenumărate

calități și virtuți morale și duhovnicești. Cea mai mare dintre virtuțile sale era discernământul. În primul rînd Cuviosul Porfirie era un învățător al discernământului. Arta pedagogică a discernământului era fundamentul de la care pornea în sfătuirea și îndrumarea sufletelor, lucrînd uneori pentru a preîntîmpina, iar alteori pentru a le tămădui rănile. Învățătura sa este de o forță uriașă, putînd, după cum remarcă Sfîntul Ioan Gură de Aur, să imblînzească cele mai răzvrătite suflete.

Aplicînd această pedagogie tainică, părintele îi învăța, îndruma și sfătua pe copiii, adolescenți, tineri și, mai ales, pe părinți. Învăța pe alții nu doar prin cuvîntul, ci și prin tăcerea sa, adesea fiind de ajuns doar prezența părintelui lîngă oameni. Niciodată nu formula reguli morale abstracte, ci își povățuia fiii duhovnicești, avînd cu ei profunde relații interpersonale.

Așadar, l-am putea defini ca fiind un pedagog modern a cărui teorie și practică pedagogică, pornesc de la Părinții Capadocieni, pentru a ajunge la unul din cele mai moderne concepte antropologice și anume la „educația personalizată” (éducation personnalisée)²⁶. Teoria și practica sa erau moderne și eficiente. Și nici nu puteau fi altfel, de vreme ce erau scäldate de lumina unică a Sfîntului Duh. Principiile pe care se baza lucrarea sa sînt principiile care trebuie să conducă acțiunile oricărui pedagog, sfătuitor, psiholog sau psihoterapeut modern și, în general, ale oricărui om ce desfășoară o activitate „clinică” și care încearcă să-și înțeleagă semenii.

Așa cum am mai spus, cuviosul părinte se învrednicise de tînăr, datorită dumnezeiescului Har, să fie socotit de oameni drept părinte duhovnicesc plin de dis-

cernămînt, putînd astfel să îi ajute în diferite moduri și prin felurite mijloace. Le asculta problemele cu atenție, răbdare și înțelegere, intuindu-le neliniștea. Răspundea cu blîndețe și bunăvoință întrebărilor ce i se puneau. Dojenea, încuraja și susținea sufletește pe toți cei descurajați. Nu era tulburat de prezența împovărătoare sau de lipsa de discernămînt a unora dintre fiii săi duhovnicești. Cuvîntul lui nu era un simplu cuvînt de comunicare superficială, ci era un cuvînt profund, capabil să povățuiască sufletele, un cuvînt de comuniune cu sufletele fiilor săi duhovnicești.

Cuviosul Părinte Porfirie era cu desăvîrșire curat și de aceea avea „*duh văzător*” (Evagrie), ce îl îndruma spre adevărata cunoaștere de sine. Totodată îi îngăduia să cunoască și să înțeleagă gîndurile fiilor săi duhovnicești ce alergau la el spre a cere povață și îndrumare. Astfel, „*văzînd și înțelegînd cele ale inimii*” (Clement Alexandrinul, „Pedagogul” 9, 3), Părintele Porfirie citea sufletele celorlalți ca într-o carte deschisă. Își privea interlocutorul și privirea sa părea că pătrunde în adîncul sufletului și al ființei aceuia și că nu îi poate fi ascuns nimic. În clipa aceea interlocutorul părintelui simțea bucurie; pace lăuntrică și o nesfirșită bucurie.

Cei ce vorbeau cu Părintele Porfirie nu erau atrași doar de profunzimea cuvintelor sale ce sfătuiau și mîngîiau totodată. Fiii săi duhovnicești erau atrași de chipul dumnezeiesc în care viețuia părintele, precum și de blîndețea pe care o emana prezența sa: „*Căci nu numai învățătura, povața și îndrumarea sfinților, ci și însăși vederea lor este foarte folositoare și plăcută*” (Ioan

Gură de Aur, «Către Acvila și Priscilla», om. II, 1, P.G.B. 27. 52).

Este greu de pătruns și de înțeles măreția unor asemenea trăiri. În momentul întâlnirii și al comunicării cu fiii săi duhovnicești, părintele folosea iubirea evanghelică drept mijloc pedagogic de mare eficiență. Părintele trăia o iubire unică, necondiționată și nețărnută ce se răspîdea în jur prin Sfîntul Duh, Care era prezent la întâlnire, întărind relația interpersonală dintre părintele duhovnicesc și fiul duhovnicesc. Fiind prin excelență un om al iubirii, Părintele Porfirie era plin de dragoste dumnezeiască pe care o revărsa asupra tuturor celor aflați în preajma sa. Așadar, orice om care vorbea cu părintele simțea iradierea acestei iubiri, devenind receptor al nesfîrșitei iubiri dumnezeiești. În acele clipe părea că nu mai există nici un om. În clipele acelea – clipe trăite pentru prima dată – părea că timpul și viața s-au oprit în loc, că a pierit chiar și amintirea necazurilor și a morții. Atunci interlocutorul cuviosului părinte trăia în prezent unicitatea întâlnirii duhovnicești, de parcă ar fi păstrat doar pentru sine această dragoste pe care i-o arăta „Părintele” său duhovnicesc.

După ce pregătea această atmosferă prielnică, cuviosul părinte își începea lucrarea prin care diagnostica, tămăduia și sprijinea duhovnicește. De obicei pornea de la problema concretă care îl preocupa pe interlocutorul său, adică de la punctul de plecare vizibil al chestiunii. Înainta apoi, ajungînd la substratul cauzal și la mobilul comportamental al interlocutorului său. Avînd puterea să stabilească „diagnostice”, dar și capacitatea „înțelegerii psihologice”, cum am spune noi astăzi, Bunicuțul

încerca să arunce lumină asupra cauzei unei purtări ciudate sau a unui păcat. Încerca să stabilească în ce măsură fiul său duhovnicesc era pregătit și era dispus să se pocăiască și să-și dezvăluie subconștientul. Totodată încerca să aducă la lumină patologia istoricului său sau al familiei sale.

După această primă abordare a problemei concrete, îndrumat întotdeauna de dumnezeiasca lumină a Sfântului Duh „*cel care grăiește întru el*” (Matei 10, 20), părintele cerceta amănunțit toată viața celui cu care vorbea. De multe ori părintele duhovnicesc vorbea despre problemele strict personale ale „fiului său”, dezvăluindu-i amănunte ascunse și chiar necunoscute din viața aceluia. Din clipa aceea, fiul duhovnicesc se lăsa cu totul și necondiționat în grija părintelui său, cu sufletul larg deschis.

Părintele izbutea să deschidă astfel sufletele oamenilor, rugându-se neîncetat. Această deschidere era rezultatul rugăciunii, care deschidea sufletele și mai mult. Astfel sufletele se transformau neconținut într-un pământ însetat, într-un pământ gata să primească sămînța și să rodească. Atunci Părintele Porfirie alegea metoda cea mai potrivită persoanei pe care o sfătua și o îndruma. Vedem astfel cum părintele duhovnicesc, om cu discernământ, luminat de Harul dumnezeiesc, lucra atât ca pedagog cît și ca sfătuitor, urmînd principiile de bază ale pastoralei pedagogice contemporane. Părintele Porfirie își îndruma fiii duhovnicești, ținînd cont de personalitatea fiecăruia în parte. Socotea că fiecare om în parte este o valoare absolută, o personalitate unică și irepeta-

bilă. Înțelegea și respecta caracterul și libertatea personală a fiecăruia.

Dumnezeiescul învățător rezolva astfel fiecare problemă separat, în funcție de particularitățile sale. Nicio dată nu sfătuia doi oameni în același fel. Dacă era consultat de zece oameni în aceeași problemă, dădea zece sfaturi diferite.

Părintele Porfirie își accepta semenii așa cum erau, cu slăbiciunile și cu particularitățile lor comportamentale, neîncercînd niciodată să îi modeleze după tiparul său. Nu era impresionat de înfățișarea exterioară a oamenilor și îndeosebi a tinerilor și nu reacționa criticîndu-i și respingîndu-i, din pricina excentricității lor exterioare și a felului lor provocator de a fi. Privea în adîncul sufletului lor, le înțelegea motivele care îi făceau să se comporte astfel, fiindcă știa că în momentul în care este bine orînduit interiorul unui om, se orînduiește de la sine și exteriorul. Aceeași cale o urmează de altfel toți Părinții Bisericii care îi iubesc pe oameni așa cum sînt, cu slăbiciunile și defectele lor, acționînd cu chibzuință educativă și înțelegere psihologică și folosind metode pedagogice flexibile.

Întotdeauna cînd dădea sfaturi altora, cuviosul părinte se ferea de extreme și exagerări, socotind că nu pot contribui la evoluția duhovnicească și la maturizarea emoțională a tinerilor. Dimpotrivă, metodele și mijloacele folosite erau moderația, iubirea nețarmurită, îngăduința chibzuită și tăcerea, toate acestea atrăgînd sufletul tinerilor spre „*tămăduire și trezvie*”.

Vom prezenta în continuare cîteva exemple privind felul în care Părintele Porfirie îi sfătuia pe fiii săi

duhovnicești. Cu ani în urmă, pe când încă mai slujea la Policlinica din Atena, într-o zi, pe când mergea prin piața Omonia împreună cu două dintre fiicele sale duhovnicești, văzu venind din față o tânără cu înfățișare provocatoare, purtând o fustă mini, așa cum era moda. Îndată ce au văzut-o, Părintele Porfirie întrebă:

– Ei, ce ziceți? Ce credeți? E de condamnat oare această fată?

– Nu, părinte, i-au răspuns fiicele sale duhovnicești, cunoscându-i convingerile.

– Bine faceți că nu o judecați, zise părintele. Să nu judecați oamenii după aspectul lor exterior. Această fată pe care o vedeți are un suflet minunat! Are un suflet foarte energic, iar ceea ce face acum, adică felul acesta de a provoca, se datorează puterii sufletului său. Gîndiți-vă ce s-ar întîmpla dacă această fată L-ar cunoaște pe Hristos, dacă ar cunoaște tot ce știți voi. Cu siguranță ar ajunge foarte departe!”.

Astfel sfătuia și învăța Părintele Porfirie, îndrumîndu-i pe toți frații credincioși, prin fapte și supraveghere.

Altă dată doi părinți evlavioși (tatăl era inginer, iar mama educatoare) s-au dus la Părintele Porfirie ca să-i ceară sfatul în privința copilului lor, un adolescent foarte neastîmpărat.

– Părinte, i-au spus, copilul a crescut și avem mari probleme cu el! Întîrzie serile, nu ne ascultă, e obraznic și frecventează un anturaj prost.

Atunci părintele le-a răspuns:

– De-acum înainte să tăceți. Ascundeți-vă cucernicia ca să nu îl provocați. În acest moment el se simte

ca și cum voi ați fi bine îmbrăcați, cu haine de sărbătoare, iar el ar fi „jegos” și „zdrențaros”. Se simte provocat tocmai de prezența voastră „cucernică”, ce îl îndepărtează și îl întărită.

Vom mai da încă un exemplu în ce privește felul în care Cuviosul Părinte Porfirie își sfătuia fiii duhovnicești. Cu ani în urmă s-a dus la Părintele Porfirie o tânără credincioasă, absolventă a Universității, ca să îi ceară sfatul și să o îndrume în luarea unei decizii de mare însemnătate pentru viața sa. Tînăra hotărîse să se ducă la mănăstire, lucru ce îi părea foarte limpede în acel moment. Părintele Porfirie, deși nu fusese la ea acasă și nu îi cunoștea familia, a sfătuit-o astfel:

– Fiica mea, deocamdată nu o mai provoca pe mama ta punînd atît de multe icoane la tine în cameră. Dă jos cîteva de pe perete, că nu e nici un bai.

Altă dată, în timpul campaniei electorale din anul 1989, Părintele Porfirie îi telefonă la ora patru dimineața uneia dintre fiicele sale duhovnicești, domnișoarei P.M. Cu ajutorul Harului dumnezeiesc Părintele aflase că în acel moment tînăra avea nevoie de sprijin sufletesc și duhovnicesc. Așadar, a început a-i spune:

– Știi, astăzi a venit cineva la mine și mi-a cerut să-i analizez Crezul.

Și părintele începu să analizeze Crezul la telefon. Vorbi cam o jumătate de oră. Glasul i se schimbase, de parcă vorbea altcineva, așa cum se întîmpla mereu cînd rostea texte sfinte.

Atunci tînăra a înțeles că acel telefon era o ocazie unică de comunicare duhovnicească și de împreună rugăciune cu părintele său duhovnicesc.

Cuviosul Părinte credea că cel mai însemnat sprijin și ajutor pe care îl poți da cuiva este următorul: să stai să îl asculți, când vrea să îți vorbească despre nevoile și problemele sale, când vrea să-și spună păsul, când vrea să-i fii alături ca să nu simtă singurătatea cumplită și respingerea socială, care împovărează sufletul omului. Îmbrățișarea părintească plină de dragoste a cuviosului părinte îi cuprindea pe toți cei îndurerați, pe cei apăsați sufletește, care riscau să se prăbușească. Astfel, părintele duhovnicesc și fiul său erau două ființe unite, două inimi care băteau în același ritm, care sufereau împreună, care îndurau și nădăjduiau împreună.

Părintele Porfirie nu era doar sfătuitoarea și învățătorul tinerilor. Era totodată părintele duhovnicesc și îndrumătorul unor grupuri populare mai largi. Călătorea și vizita sate mici și îndepărtate despre care știa, cu ajutorul dumnezeiescului Har, că au nevoie să li se dezvăluie și să conștientizeze prezența lui Dumnezeu în viața lor. Astfel, în felul său propriu, printr-o pedagogie practică trezea sufletele oamenilor simpli din regiuni sărace în experiențe duhovnicești. Prin cuvântul său și îndeosebi prin acțiunea generoasă a darurilor sale, îi făcea părtași tainelor dumnezeiescului Har. Îi ajuta să Îl descopere pe Dumnezeu chiar în viața lor smerită și săracă. Așa cum făcea pe atunci și un alt părinte în Peloponez, străbătea satele trezind sufletele oamenilor aflați în letargie duhovnicească.

Într-o înregistrare din iunie 1986, Părintele Porfirie povestește – descriind totul în culori vii, așa cum obișnuia – câteva dintre călătoriile sale misionare și eve-

nimente tulburătoare ce s-au petrecut cu aproximativ patruzeci de ani în urmă, adică în anul 1946.

Discursul său narativ-educativ trezește sentimente ce îndeapărtează acțiunea pustiitoare a grijilor pentru traiul de zi cu zi, ne întăresc dorința de a ne ruga, transformând astfel lenea zilnică în preocupare pentru slăvirea lui Dumnezeu și în bucurie a chinutului nostru suflet.

Cuviosul părinte povestește următoarele: „Într-o dimineață, foarte devreme, am luat-o în jos spre biserică. Biserica însă era închisă, fiindcă paracliserul nu o deschisese încă. Aproape de biserică se afla o lăptărie, așa că m-am dus acolo, așteptând să vină paracliserul. La ora aceea lăptăria era goală. M-am așezat la masă cu lăptarul, pe nume Athanasios Bratsios. La un moment dat intră în lăptărie un client și ceru lapte. În timp ce Thanasis îl servea cu lapte, am băgat de seamă că era foarte supărat. După ce i-a dus laptele, a venit și s-a așezat la masa mea. Atunci i-am spus:

– Thanasis, te văd foarte supărat.

– Într-adevăr, sînt foarte supărat, fiindcă mi-e soția bolnavă, zise el.

– Soția ta, i-am spus eu, are piatră la rinichiul drept și, din cauza asta, toată noaptea s-a dus la toaletă. Se ridică, venea înapoi în pat și apoi iar se ridică. Din cauza durerii nu mai putea sta nici culcată, nici în picioare.

– Într-adevăr, spuse el, așa a fost. Iartă-mă, dar eu nu credeam în lucruri de astea, fiind foarte raționalist. Însă acum că mi-ai spus ce mi-ai spus, mă tot minunez de Harul cel dumnezeiesc! Într-o zi au venit trei arvaniți dintr-un sat și așteptau aici să vii la biserică, fiindcă

voiau să te ia cu ei să le arăți unde se găsea apă la ei în sat. Eu rîdeam văzîndu-i cum au stat toată ziua, așteptînd și tot întrebîndu-l pe paracliser dacă ai venit. Îmi spuneam că proștii de arvaniți așteaptă de la un biet preot să le găsească apă. Acum însă, Bunicuțule, te rog și eu să vii în satul meu, fiindcă nu avem apă. Poți veni? Îți vom plăti.

– Nu-mi trebuie bani, Thanasis, i-am zis. Dar va fi greu să vin, fiindcă trebuie să slujesc în biserică și în fiecare zi mă caută lumea, așa că nu pot lipsi.

– Te ducem noi și apoi tot noi te aducem imediat înapoi.

– Nu pot, i-am spus.

Atunci a plecat. După trei zile vine la mine primarul satului și îmi spune:

– Părinte, uite ce am aflat de la Thanasis. Sîntem la necaz, așa că te rugăm să vii și vei face un mare bine satului, dacă vei veni și ne vei arăta unde se află apă.

După ce mi-a spus acestea, i-am răspuns:

– Da, dar în partea de jos a satului se află o fîntînă.

– E adevărat, zise el, dar coborîm foarte mult ca să luăm apă, iar femeile se ostenesc foarte, cărînd ulcioarele pînă acolo jos.

M-au luat așadar și m-au dus în satul lor să le găsesc apă. Am trecut prin toate satele Fokidei și am ajuns în Malandrino, în regiunea Lidoriki. Odată ajuns acolo, mi-au arătat întreg satul. Atunci le-am spus:

– Vedeți casa aceea albă? Ei bine, mai sus de casă se află un fir de apă.

– Thanasis, zise primarul, știi cum se numește locul acela pe care ni-l arată părintele?